

Вікторія Амеліна

Е-Е-ЕСТОРІЇ ЕКСКАВАТОРА

Намалював
Олександр Шатохін

Львів
Видавництво Старого Лева
2021

Кожен у цьому світі має свою історію. Людина й тварина, дерево й зірка. Навіть екскаватор. Особливо такий балаку-чий, як Ека.

Ви, мабуть, думаєте, екскаватори не мають імен? Та Ека якраз і отримав своє, вигадуючи історії.

Коли зустрінете Еку, він вам розповість про все на світі. Про Землю та море. Зірки та льодовики. Подарунки та скелет динозавра. Бо екскаватор Ека ніколи не працює мовчки. Копає — і балакає, копає — і балакає. Затинається, тільки коли соромиться або сумнівається.

Тоді Ека чухає потилицю своїм великим ковшем і тягне за-мислено: «Е-е-е». Тому, власне, його і назвали — Е-е-екою.

Але ж ні екання, ні чухання нікому не заважають. Ека — чудовий оповідач. Часом вантажівки та підйомні крани так заслухаються, що й працювати забудуть. Начальники будівництва сваряться: навіщо машинам історії?

Та Ека впертий, як усі екскаватори. Він і вам розкаже свої байки. А ви слухайте та вирішуйте: вірити чи не вірити.

Екскаватори, звісно, не брешуть. Але іноді — трішечки перебільшують.

Е-Е-ЕСТОРІЯ ЕКИ №1. ПРО ЗЕМЛЮ ТА АНДРІЙКА

Е-е-е... (з цього «е-е-е» завжди починаються історії Еки).

Ви, звісно, знаєте, що наша планета кругла? Якщо дивитися на неї з космосу, вона схожа на велику блакитну кулю.

Одного разу я копав яму на будівельному майданчику. Й трішки перестарався — зачерпнув ковшем забагато землі.

Як забагато? Скажу чесно, аж так, що планета перестала бути схожою на велику блакитну кулю і стала схожа на велике надкушене яблуко. Це і вчені сказали, й астронавти підтвердили — їм із космосу добре видно.

Лишенько! Що тут почалося!

До мене приїхали начальники всіх країн. Сперечалися між собою. Як виправити форму Землі?

«Чого всі хвилюються? — дивувався я. — По-моєму, і так гарно. Прекрасна у нас планета. Навіть коли надкушена. Хто сказав, що Земля обов'язково має бути круглою?»

Деякі люди зі мною погоджувались. Але не всі.

У новинах з'явилися заголовки: «Кінець світу через екскаватора Еку!». Повідомляли про страшний, величезний, ненажерливий екскаватор.

У новинах іноді теж трішечки перебільшують.

А я просто не знав, що не можна відкушувати так багато Землі. Думав: що більше, то краще. Ніхто ж не пояснює екскаваторам, що планету легко занапастити.

Може, про таке пишуть у книжках, які дорослі щовечора читають дітям? Та екскаваторам ніхто не читає. Усі знай наказують: копай — не копай.

Але все одно це моя провина. Це я зіпсував нашу Землю.

Кругла планета завжди оберталася довкола себе рівно за одну добу. Яким боком повернеться до сонця — там день, а яким відвернеться — ніч. А тепер як буде?

Що, як планета крутитиметься швидше через свою надкушеність? Дні й ночі стануть коротші. Дорослі не встигатимуть читати дітям книжки перед сном. І діти ростимуть, не розуміючи світ. Як ось ми, машини.

Я вже збагнув, що накоїв, і хотів усе виправити. Проте начальники всіх країн так кричали на мене, так сперечалися між собою, що я розгубився. Завмер із куснем землі в ковші. Чесно кажучи, світ міг загинути, поки дорослі кричали.

Раптом до мене крізь натовп пробився хлопчик Андрійко.

— Еко, — сказав він спокійно та ввічливо. — Ти, мабуть, злякався? Одного разу я розбив м'ячем сусідське вікно, то мені й тоді страшно було. А тут ціла планета! Але ж ти можеш покласти шматок Землі на місце, правда?

Ну звісно, я міг!

Я так і вчинив — поклав землю назад.

Дорослі не одразу й помітили, бо сварилися. Але астронавти з Міжнародної космічної станції доповіли: Земля знову така, як раніше, — прекрасна й кругла.

Усі ще довго дякували мені за порятунок світу. Та дякувати потрібно вченим і астронавтам, які вчасно помітили, що я накоїв. І ще Андрійкові.

Це Андрійко врятував нашу планету.

Е-Е-ЕТОРІЯ ЕКИ №2. ПРО МОРЕ І ОЛЮ

Е-е-е... А ви коли-небудь бачили море?

Одного разу я був на пляжі. Дивився, як хлопчик пускає кораблики у пластмасовому відерці. Хлопчик був зовсім маленький і ще не вмів розмовляти. Тому дорослі погано його розуміли.

Але екскаватори чудово розуміють навіть найменших дітей. Тож коли хлопчик попросив мене налити більше води у відерце, я погодився. Взагалі-то, я приїхав до моря будувати причал. Але коли дитина просить, екскаватор не може відмовити.

Тож я під'їхав до моря, зачерпнув хвилю й налив її до відерця. Хлопчик зрадів, розлив воду у свої пасочки й попросив налити у відерце ще кілька хвиль.

А тоді збіглися інші діти. Вони також тішилися з того, як я зачерпую хвилі великим ковшем. І я всім зачерпував хвилі й усім їх наливав — у відерця, пасочки, мисочки, порожні пляшки та навіть пластикові стаканчики. Було весело! Аж поки ми не почули гудок.

Це тривожно гудів пароплав. А тривожно йому було, бо море — майже закінчилось!

Так-так. Я вичерпав пів моря своїм ковшем і розлив його у відерця, мисочки й пасочки.

Он ті горбики вдалині — то зовсім не хвилі, а спини китів. Кити вже не поміщаються в морі!

Із жовтої субмарини визирав чоловік у військовій формі. Скажу чесно, я й гадки не мав, що в нашому морі є підводний човен.

Можливо, то була військова таємниця?

Капітан пароплава підняв білий прапор. Мабуть, це означало, що він здається. Матроси із субмарини здаватися не збирались — вони ж військові. А в китів прапорів узагалі немає.

Тільки, по-моєму, вони вже здалися. Їм, на відміну від нас, було геть невесело.

Але ж я ненавмисно! Мене просто ніхто не попереджав, що море легко занапастити.

Моє скло навіть вкрилося солоною водою, але не морською. Здається, я навчився плакати. Бо не знав, як врятувати море і нашу військову таємницю.